(המשך מעמוד 13)

ואיש לא יזיל על כך דימעה — מלבד משלם־המיסים האמריקאי, כמובן.

ואולי לא יהיה כסף, ויהיה צורך לסיים את המתנחלים בלי כל פיצוי. גם עליכך לא נתעצב.

■ ■ ■

דרי הדברים הם, ביסודו של דבר, פשוטים בתכלית:

או שיתרחשו דברים אשר ישכנעו את הרוב הגדול בישראל שאפשר ושכדאי לעשות שלום, או שלא יתרחשו דברים כאלה.

אם יתרחשו — דעת־הקהל בארץ תשתנה באופן דרמאתי, מן הקצה אל הקצה, כפי שקרה בלילה שבו ירד אנוור אל־סאדאת מן המטוס בלוד.

אם זה יקרה, דעת־הקהל החדשה תעניק לממשלה — תהיה אשר תהיה — את העוצמה המעשית והנפשית הדרושה כדי להחליט על הוצאת 100 אלף יהודים מן הגדה, וגם על הוצאת 200 אלף. המתנחלים יימצאו את עצמם מנותקים מן הצד בור, שנואים כאויבי־השלום ובוויים כתובעי־פיצויים. הם יקפלו את הזנב בין הרגליים, כפי שעשו מתנחלי חבל־ימית, למרות המהומה והרעש.

אם לא יתרחשו דברים כאלה, ודעת־הקהל בישראל לא תשתכנע שיש לעשות שלום — הרי לא יהיה גם צורך בנסיגה, והשאלה כלל לא תתעורר — לא יגבו 50 אלף, ולא יגבו 300 אלף.

■ ■ ■

דבר דרמאתי, אשר ישכנע את הישראלים שצריכים לעשות שלום, יכול להיות חיובי מאוד או שלילי מאוד.

סאדאת הראה את הדרך החיובית. הוא החליט החלטה היסטורית. אי־אפשר לשוטט כיום בצפון־סיני, בין ההריסות העיזים, מבלי לחשוב על כך שמציאות זו נוצרה תודות להחלטתו של איש מיוחד זה.

דבר דרמאתי יכול להיות גם שלילי.

במילחמה, כל דבר הוא REVERSIBLE. כל צבא מתקדם, יכול להיאלץ להיסוג. כל גייס מנצח יכול לנחול מפלה. אין דבר יותר הפכפך בהיסטוריה מאשר מזל־המילחמה, ואין דבר פחות יציב מאשר העוצמה הנשענת על הכוח הגס בלבד.

מירון בנבנישתי הוא גם מומחה לתולדות הצלבנים. אלה ישבו בארץ במשך 200. הם הלכו והתפשטו הרבה שנים, הקימו מדינה, התקדמו והקימו מצודה חדשה.

הם האמינו בוודאי בכל ליבם כי התהליך הזה הוא IRREVERSIBLE.

אבל מזל־המילחמה השתנה, ומכל ממלכות־הצלבנים לא נותר דבר, מלבד המצודות הפזורות ברחבי ארץ־ישראל משני עברי־הירדן, בלבנון ובסוריה. בחבל ימית לא נותרה אף מצודה ישראלית אחת.

שום דבר אינו IRREVERSIBLE. גם לא קיומנו הלאומי בארץ הזאת, כפי שמוכיח גורל שתי הקהיליות היהודיות הידועות כ„בית ראשון" וכ„בית שני".

גם בעליהן האמינו כך הסתם, שהכך הוא בלתי־חפיר. ובאמונה זו עשו את המעשים, שגזרו עליהם קיון.

■ ■ ■

עוד כותב בתוך שדה־חיטה מדרום לימית. הנערות הבדוויות, הרועות את עיזיהן בסביבה, אף אינן מסתכלות בו. אין הן יודעות לקרוא את הכתוב בו. **מראה עצוב? בכלל לא!**

כי ימית ובנותיה לא נפלו במילחמה. מעשה כביר של שלום חולל את השינוי הזה, שאיפת־השלום של איש אחד שיכנעה את עם־ישראל ברובו העצום, מלבד כמה מסורפים בשוליים, להפקיר את האמונות הטפלות שבו דבק אך יום לפני כן, ולהחזיר את החבל לבעליו. תודות לכך יכולים אנחנו עכשיו לשוטט במקום הזה בשלום.

יאמרו: הנדה המערבית אינה ימית. בחבל־ימית זה היה קל יחסית, ולא היתה אלא הקומדיה של עוצרי־הנסיגה. בגדה וברצועה זה יהיה הרבה יותר רציני. **יתכן מאוד. אבל כאשר זה יקרה, זה יקרה.**

קל יותר להניח מוקשים, מאשר לפרק אותם. וכל התנחלות היא מוקש המוני שם. במתכוון בדרך לשלום. אך יש מומחים בצה"ל היודעים לפרק מוקשים, והם עושים זאת בביטחה. בבוא היום יימצא מי שיעשה את המלאכה.

זהו המסר של העמוד הבודד באיזור שנקרא שם חרובית, ושנקרא לפני ואחרי כן: חרובה.

כל דבר הוא REVERSIBLE!

שידור

צל"ש

שיעור מולדת

● לתוכניתו של **יאיר אלוני**, סיפור מסחה, שהוקדשה לחגה של כפר־תבור. תוכנית זו, שהציגה פיסה של ארץ־ישראל בלא כחל ושרק, בלטה בפשטותה ובחוסר יומרותיה. היא הביאה את סיפורן של יותר ממאה שנות־התיישבות בארץ, דרך ארבעה דורות של בני מושבה ותיקה, קטנה ויפה. שאלותיו של אלוני עוררו את בני־מסחה לדבר בגלוי אל מול המצלמות. גם קסטי מופע־החג של בני כפר־תבור בלטו בפשטותם ובשורשיותם. היה זה שיעור־מולדת, במשמעות החיובית.

צל"ג

ג'ימי מי?

● לעורך מוקד **יעקוב אחימאיר**, שהוא מראיין מעולה, האוהב לשבץ לעיתים את כתר ראיונותיו באישים, שזוהרם הועם לא במעט. בתוכנית מוקד האחרונה, שבה ריאיין ביחד עם **יורם רונן** את נשיא ארצות־הברית לשעבר, **ג'ימי קארטר**, שאף אחימאיר לשבץ את הנשיא לשעבר בכתר מרואייניו. השאלות היו מנומסות, ופרישת השקפת־עולמו של הנשיא לשעבר מנומסת ושטחית. היא העידה לא במעט על אי־התמצאותו של האיש, שכונה לפני בחירתו ואחרי נפילתו בכינוי „ג'ימי מי?" בשבוע, שבו סערה מדינת־ישראל סביב נושאים כבחירת הרבנים הראשיים בקנוניה פוליטית, בחירת נשיא, מינוי רמטכ"ל חדש ועוד חצי תריסר נושאים חמים, היה בהזמנתו של קארטר למוקד משום התעלמות מתפקידה של תוכנית זו.

חנופה מבישה

● לדן **כסמה** שערך לרמטכ"ל ה־יוצא, רפאל איתן, ראיון שהיה כולו שערוריה ממושכת — שום שאלה לעניין לא נשאלה, וגם על השאלות התפלות לא ניתנו תשובות. נשאר רק הרושם הכללי של חנופה מבישה.

מאחרי הקלעים

התורכים הצעירים

אווירה של מרירות שוררת בימים אלה במיסדרונותיה של מחלקת־החדשות של הטלוויזיה. מקורה אינו בלחצים־מלמעלה, המופעלים על עובדיה, אלא במצב־רוח שפשט בקרב בני הדור השני של כתבי המחלקה ועורכיה.

למרירות זו קדמו מהלכים, שהנהיגו ה־כתבים **מנשה רז** ו**יגאל גורן**, כאשר **יאיר שטרן**, להציג עצמו למיכרז שבו זכה. עם מינויו של שטרן לתפקיד קיוו רז, גורן ואחרים לקבל חלק מהעוגה של ניהול החטיבה. במקביל לתיקוה זו קיוו כתבים אלה, שבעבר כונו במיסדרונות ה־טלוויזיה כ„תורכים הצעירים", לרשת את מקומם של העורכים בני הדור הראשון בטלוויזיה (**חיים יבין, יעקוב אחי־מאיר**).

„התורכים הצעירים" טיפחו גם מגמה ישנה של עובדי חטיבת־החדשות, להעניק לגיטימציה לכל מיני רעיונות חדשניים בדבר מערכות נפרדות במיסגרת חטיבת־החדשות (למבט שני, להשבוע — יומן אירועים).

בימאי צמח
הגרמנים פישלו

שטרן, שנכנס בתנופה לתפקידו החדש, אכן ניסה ליישם מגמה זו של פיצול מערכת־החדשות, אלא שאיוש הדסקים השונים בחטיבה העניק עוגמת־נפש רבה לרז, לגורן ולחבריהם, שלא הוזמנו אליהם. התוצאה: „התורכים הצעירים" נותרו, ברובם, במיסגרת הנחותה יותר של חטיבת־החדשות: דסק ענייני־היום.

על רקע זה נוצר העימות בין „התורכים הצעירים" לבין הנהלת הטלוויזיה סביב הפעלת התוכנית עימות, שאותה התכוון דן **רביב** להעלות כתחליף לכימעט חצות. למרירות של רז וגורן הצטרף גם הכתב **דויד גלבוע**, ששב באחרונה משליחות־עליה בחוצלארץ. גם מיצויו של **אהוד יערי** כעורך זמני של מבט הוסיף שמן על האש האוחזת בחטיבת החדשות.

ירושת עבאדי

בתקופה שבה שימש **שלמה עבאדי** כמישנה אמרכלי למנהל רשות־השידור, הוא עיבד תוכנית מורכבת ל„מיבנה חדש" של מחלקת־ההנדסה של הטלוויזיה, המת־פעלת את האגפים הטכניים של התחנה.

כיום, אחרי כינונה של אותה תוכנית, מתברר כי הכל נעשה כדי לסלק מעמדות־מפתח בטלוויזיה שלושה עובדי־מיקצוע בכירים: **יז'י ביאלוק** — מי ששימש כמנהל התאורנים, ובמקומו מונה **אלי רפאלי**; **אלי קובו** — שהיה מנהל אגף־החוץ ואחראי לגיידות־השידור, ובמקומו מונה **דוב גוידרשטיין**. השלישי שהוצא מתפקידו היה **עקיבא מלמד** — מנהל־קול־ותאורה, שתפקידו בוטל.

לשם מימוש הוצאתם של עובדים אלה, הוקם מיבנה על־חטיבתי, שבראשו ניצב **גבי פישר**, מנהל שירותי־ההנדסה. במיסגרת הקמת מיבנה זה נערך מיכרוז חדש, שהביא אומנם את הטכנאים אל חלון־הראוה של הטלוויזיה, אך לא שינה כלל את מעמדם, מילבד סילוק שלושת אלה.

הכוונה העיקרית ב„מיבנה החדש" היתה לאפשר את הפעלת מכשירי האי־אן־ג'י. אך הטכנאים קלטו את כוונת ההנהלה, והם ממשיכים למנוע את הפעלת המיכשור החדיש, הנרקב במחסני הטלוויזיה.

בבניין הטלוויזיה, טוענים, כי המשבר הלא־פתור בשירותי־ההנדסה הוא רק הראשון בסידרת משברים, שאותה בישל עבאדי בירושתו, וכי אלה עומדים להתפוצץ בקרוב.

פסקול

„מנדלסון" שלל אליהו

בהקרנה פנימית שנערכה במישרדי רשות־השידור לאורטוריה אליהו של **פליקס מנדלסון**, סיפר מנכ"ל רשות־השידור, **יוסף לפיד**, על התפעלותם של הגרמנים מביומו של הבימאי **יוסי צמח**, והוסיף שהם אף הציעו לו לביים את יהודה המכבי. האמת היא שיוסי צמח אמר על המשדר, שדובר בו נכבדות: „הגרמנים ביצעו סידרה של תקלות בלתי־אחראיות, המעמידות בספק את איכות המישדר. הסרט מלא בפגמים טכניים, ואנשי הטלוויזיה הישראלית נאלצו לתקן את מישגי הגרמנים." אגב, עם פתיחת ההקרנה הפנימית של אליהו **הציג** מנהל־הטלוויזיה, **טוביה סער**, את ההקרנה במילים: „נקרין לפניכם את האורטוריה מנדלסון מאת אליהו ● ● לפני שבועיים הגיעה ארצה בחשאי ניידת־השידור החדשה של הטלוויזיה, המיועדת להעברת שידורי־צבע. הניידת, שבה שלוש מצלמות אלקטרוניות, נועדה להיכנס תוך ימים ספורים לפעולה. למרות שיחד עם הניידת הגיע מהנדס אנגלי, התברר כי הניידת מקולקלת. התוצאה: עומדים להביא ארצה, על חשבון רשות־השידור, עוד מהנדס מאנגליה, כדי לנסות ולהפעיל אותה בכל זאת ● ● פגם המנוגד למיסמך נקדי היה בשידור הראיון עם נשיא ארצות־הברית לשעבר, **ג'ימי קארטר**, במיסגרת התוכנית מוקד. התוכנית, שהוקלטה כמעט שבוע קודם לשידורה, לא נשאה במהלכה את הכתובת החוזרת, המחייבת לציין כי מדובר בתוכנית מוקלטת, ולא בשידור־חי.

פורום

קפוץ־לי

דוברת רבדל
לא לקלל, בבקשה!

בפורום החדשות של השבוע האחרון מיקד מנכ"ל רשות־השידור את הדיון ב־שני נושאים עיקריים.

הראשון: הפצתו של מיסמך לכתבים כלכליים, האוסר עליהם לנצל מידע כלכלי בכל צורה שהיא לעשיית רווחים ולקידום אינטרסים כלכליים אישיים. מיסמך זה מתייחס לאיסורים הקיימים על כתבי־הבורסה לעסוק בעיסוקים פרטיות, הקשורות בשוק ניירות־הערך.

הנושא השני: תשובתו של הכתב **רמי וייץ** למאזין שהתקשר עם חטיבת־החדשות בטלוויזיה. וייץ ניצל בתשובה את מטבע הלשון „קפוץ לי," כדי לעצור את המתקשר.

כתוצאה מדיון זה הוחלט שפניות טלפוניות לרדיו ולטלוויזיה יועברו ישירות אל דוברת רשות־השידור, **אריאלה רבדל**.

נאסר על הכתבים לשמור על קשר־תגובה עם המתקשרים למחלקותיהם.